

## VIGILIA DE SANT IGNASI

### LECTURA DE TEXTOS

#### PRIMER TEXT

Demana a almoïna a Manresa cada dia. no menjava carn, ni bevia vi, encara que l'hi donessin. Els diumenges no dejunava, i si li donaven una mica de vi, el bevia. I perquè havia estat molt presumit en tenir cura del cabell com s'acostumava en aquell temps, i ell ho tenia bo, es va determinar deixar-ho caminar segons la seva naturalesa, sense pentinar ni tallar-lo, ni cobrir-lo amb alguna cosa de nit ni de dia. Per la mateixa causa deixava créixer les ungles dels peus i de les mans, perquè també en això havia estat presumit (...). Fins aquest temps sempre havia perseverat gairebé en un mateix estat interior amb una igualtat gran d'alegria, sense tenir cap coneixement de coses interiors espirituals. Però poc després li va venir un fort pensament que el va molestar, representant-se-li la dificultat de la seva vida, com que si li diguessin dins de l'ànima: «Com podràs teu patir aquesta vida 70 anys que has de viure?» Mas a això li va respondre també interiorment amb gran força: «Oh miserable! Em pot tu prometre una hora de vida?» I així vèncer la temptació i va quedar tranquil. (*Autobiografia* 19-20)

#### MOMENT PURGATIU

Perseverava en els seus set hores de pregària de genolls, aixecant a mitjanit contínuament, i en els dejunis. Però en tots ells no trobava cap remei per als seus escrúpols, sent passats molts mesos que li turmentaven. En una ocasió, estant molt angoixat, es va posar en oració, amb el fervor de la qual va començar a cridar a Déu en veu alta dient: «socorreu-me, Senyor, que no trobo cap remei en els homes, ni en cap criatura; que si jo pensés de poder-lo trobar, cap treball em seria gran. Mostreu-me tu, Senyor, on ho trobi; que encara que sigui menester anar darrere d'un gosset perquè em doni el remei, jo ho faré ». Estant en aquests pensaments, li venien moltes vegades temptacions amb gran ímpetu per tirar-se d'un forat gran que aquella seva càmera tenia, i estava al costat del lloc on feia oració (...). Finalment es va determinar que ni menjaria ni beuria fins que Déu li proveís o que es veiés prop de la mort. (Aut 23-24)

#### MOMENT IL·LUMINATIU

En aquest temps el tractava Déu de la mateixa manera que tracta un mestre d'escola a un nen, ensenyant-li. La raó d'això podria ser per la seva rudesia i escàs enginy, o perquè no tenia qui li ensenyés, o per la ferma voluntat que el mateix Déu li havia donat per servir-lo. En qualsevol cas, ell clarament consideraven i sempre ha considerat que Déu el tractava d'aquesta manera; abans si dubtés en això, pensaria ofendre a la seva divina majestat. (Aut 27)

Aquestes coses que ha vist li van confirmar llavors, i li van donar tanta confirmació sempre de la fe, que moltes vegades ha pensat si que si no existís l'Escriptura que ens ensenyés aquestes coses de la fe, ell es determinaria a morir per elles, només per el que ha vist. (Aut 29)

Tenia molta devoció a la santíssima Trinitat, i així feia cada dia una oració a les tres persones de manera diferent. Fent també una a la santíssima Trinitat, va tenir el pensament, de per què feia 4 oracions a la Trinitat, si eren tres? Amb aquest pensament va tenir poc o cap treball, com cosa de poca importància. Estant un dia en el mateix monestir pregant les Hores de la nostra Senyora, que si alçaren els ulls de l'enteniment i va veure la santíssima Trinitat en la figura de tres tecles, i amb tant de goig no se'n podia valer. I anant aquell matí en un processó que sortia d'allà, no va poder retenir les llàgrimes en tot el dia ni podia deixar de parlar de la santíssima Trinitat, amb moltes comparacions i molt diferents, i amb molt goig i consol. De manera que tota la teva vida ha quedat amb gran devoció a la santíssima Trinitat. (*Aut 29*)

## **MOMENT UNITIU**

Un cop anava per la seva devoció a una església, que estava poc més d'una milla de Manresa, que crec jo que es diu sant Pau, i el camí va al costat del riu; i anant així a les seves devocions, es va asseure una mica amb la cara cap al riu, el qual anava profund. I estant allà assegut se li van començar obrir els ulls de l'enteniment; i no que veiés alguna visió, sinó entenent i coneixent moltes coses, tant de coses espirituals, com de la fe i de lletres; i això amb una il·lustració tan gran, que li semblaven totes les coses noves. No es pot declarar els particulars que va entendre llavors, encara que van ser molts, sinó que va rebre una gran claredat en l'enteniment. De manera que en tot el recorregut de la seva vida, fins passats seixanta-dos anys, recollint totes quantes ajudes hagi tingut de Déu, i totes quantes coses ha sabut, encara que les ajunti totes en un, no li sembla haver assolit tant, com de aquella vegada sola. I això va ser en tanta manera de quedar amb l'enteniment il·lustrat, que li semblava com si fos un altre home i tingués un altre intel·lecte, que tenia abans. (*Autobiografia 30*)